

עפ"ת 66235/12/14 - יעקב אלוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 66235-12-14 אלוש נ' מדינת ישראל
08 ינואר 2015

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
יעקב אלוש
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד אשר ארבל

ב"כ המשיבה - עו"ד אסף שביט

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על כך שביום 09.11.12 בשעות הבוקר בכיכר המדינה בתל-אביב גרם לתאונת דרכים קשה, בה פגע פגיעה חמורה יחסית בהולכת רגל, ילידת 1960, בעת שנסע עם רכבו לאחור.

העבירות שיוחסו לו, על-פי סעיפים 2(62), 2(38) לפקודת התעבורה, ותקנה 1(45) לתקנות.

המערער כפר במיוחס לו כשהוא מיוצג, החלו להישמע ראיות ולאחר עדות של עדה ניטראלית, עורכת דין אשר ישבה עם בעלה בבית קפה סמוך, יצא המערער מאולם בית המשפט עם פרקליטתו דאז, וכשחזר השמיע לבית המשפט קמא בקשה לחזור בו מכפירתו, תוך שהוא מכריז שהוא מודה בעובדות כתב האישום ובלשונו (עמ' 13 לפרוט' בית משפט קמא, ישיבת יום 01.10.14) **"אני מודה באשמה בפה מלא, אני מבין את משמעות ההודיה, אני מבין כי אני כעת אורשע בעבירות שמיוחסות לי בכתב האישום, אני עושה זאת מרצוני החופשי לאחר שקיבלתי ייעוץ משפטי מבאת כוחי ולאחר שהבנתי את אחריותי לאירוע התאונה..."**. עוד הוסיף המערער כי התייעץ ארוכות וחשב היטב טרם הודאתו.

בית משפט קמא לא סיים את הדיון בתיק בו במקום, ולאחר שהורשע המערער בעקבות הודאתו נדחה הדיון על מנת

לאפשר לתביעה ולהגנה להידבר ביניהם לעניין העונש ולצורך שמיעת הטיעונים לעונש. מאליו מובן שטרם ניתן גזר הדין. באותה ישיבה נדחית, יום 27.11.14, ביקש המערער כאשר הוא מיוצג על-ידי עו"ד חדש, ועוד קודם, כך בבקשה בכתב, לחזור בו מהודאתו על-פי סעיף 153 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

בית משפט קמא שמע את טיעוני המערער לבקשתו זו ואת תגובת המדינה, שהתנגדה לה, והוציא תחת ידו החלטה מנומקת, יפה, ברורה ומבוססת על הפסיקה הנוהגת ובה דחה את הבקשה. בית משפט קמא, בהחלטתו מיום 25.11.14, התייחס להיבטים שונים בהתנהלותו של המערער, לרבות העובדה שאף שלא אמר זאת במפורש טען לכשל בייצוג על-ידי הסנגור הקודם מבלי שתגובתו של הלה באה בפניו, עמד על כך שללא ספק ההודאה כפי שנרשמה בפרוט' בית המשפט מצביעה על שיקול דעת, על רצון חופשי ועל יישוב הדעת בעת ההודאה.

הערעור שתי פנים לו - הפן הראשון והעיקרי הוא ערעור על ההחלטה שלא להיעתר לבקשה לחזרה מהודאה; הפן האחר הוא טענה שהעונש שהוטל על המערער, המחזיק קנס נמוך של 1,000 ₪, פסילה בפועל של חמישה חודשים ופסילה מותנית, חמור יתר על המידה.

לעניין הערעור על הכרעת הדין ועל ההחלטה לפי סעיף 153 לחסד"פ אומר, שהתלבטתי בעניין, למרות שכאמור החלטתו של בית משפט קמא היא החלטה לתפארת. בע"פ 6349/11, **גנאס שניידר נ' מדינת ישראל** (10.06.13), עומד בית המשפט העליון ומסכם את ההלכות בסוגיה זו, בין היתר אומר בית המשפט העליון "**...המבחן המהותי, אשר על פיו תוכרע בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו, הוא, כאמור, מבחן המניע - האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר במהלך טקטי...מבחן העיתי איננו אלא כלי עזר משפטי לצורך הכרעה במבחן המניע...מחד גיסא, כאשר נאשם מבקש לחזור בו מהודאתו בשלב דיוני מוקדם יחסית ובעיקר (עד למתן גזר הדין), הרי שעל פי רוב התועלת הפוטנציאלית שביכולתו להשיג היא נמוכה אם לא אפסית**".

במקרה שבפנינו, בקשתו של המערער לחזור בו מן ההודאה באה אף בטרם הטיעונים לעונש. ככל שהפכתי בעניין לא מצאתי סיבה טקטית שתוכל להצדיק את אותה בקשה, בוודאי מקום שהעונש שהוטל על המערער איננו עונש כבד, איננו עונש מחמיר בנסיבות התרחשות התאונה של נהיגה לאחור ופציעה קשה למדי של הנפגעת.

קשה לי התנהלותו של המערער, שלא המציא תגובתה של הסנגורית שייצגה אותו בהליך קודם לכן ואשר כנראה היא שיעצה לו, ואפשר שמדובר בעצה חכמה מאוד, לחזור בו מכפירתו.

מסקנתי היא שלמרות שהחלטתו של בית משפט קמא, בנסיבות ובכלל, היא החלטה ראויה ונכונה, וכאמור, נוסחה היטב, שיש במקרה חריג זה הצדקה לקבל את הערעור, לבטל את פסק דינו של בית משפט קמא ואת ההודאה ולהחזיר את התיק להמשך שמיעת הראיות שם.

התנהלותו זו של המערער בוודאי גרמה להארכת ההליכים, לבזבז זמנו של בית המשפט, ובשל כך ישלם הוצאות בסך 2,000 ₪ לאוצר המדינה תוך **30** יום.

ניתן והודע היום, י"ז טבת התשע"ה,
08/01/2015, במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלדעלידינופרדויד